

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 31^ο
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 232

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2019
ΚΕΡΑΣΙΝΟΣ 2019

Κορυφώθηκαν την Κυριακή 19 Μαΐου 2019 οι εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Ξεκινώντας από την Κυριακή 12 Μαΐου 2019 στο χώρο του Πνευματικού Πολιτιστικού της Κέντρου παρουσιάστηκε το βιβλίο του κ. Γιάννη Αμαραντίδη με τίτλο «Θανατικά Ανάσματα σα σχιόνια τ' Ερζερουμή». Το απόγευμα της Πέμπτης 16 Μαΐου 2019 στήθηκε περίπτερο

Συνέχεια στην 6η σελίδα

Οι Πολιτιστικοί Σύλλογοι του Νομού τίμησαν την επέτειο της Γενοκτονίας

Στη Βέροια τίμησαν την επέτειο της Γενοκτονίας οι Πολιτιστικοί Σύλλογοι του Νομού Ημαθίας:

- Εύξεινος Λέσχη Βέροιας
- Πολιτιστικός Σύλλογος Αγ. Γεωργίου
- Πολιτιστικός Σύλλογος Αγ. Τριάδας
- Εκπολιτιστικός Σύλλογος Άνω Ζερβοχωρίου «ΠΟΝΤΙΑΚΑ ΝΙΑΤΑ»
- Σύλλογος Ποντίων Αλεξάνδρειας & Περιχώρων «Ο ΑΚΡΙΤΑΣ»
- Ποντιακός Σύλλογος Αράχου «Ο ΠΟΝΤΟΣ»
- Πολιτιστικός Σύλλογος Βεργίνας «ΑΙΓΕΣ»
- Πολιτιστικός Μορφωτικός Σύλλογος Διαβατού
- Εύξεινος Λέσχη Μαρίνας
- Εύξεινος Λέσχη Ειρηνούπολης
- Μορφωτικός Σύλλογος Κιβωτιανών

Συνέχεια στη 2η σελίδα

Δώσε αίμα χάρισε ζωή

Με το σύνθημα "δώσε αίμα - χάρισε ζωή" για 11η συνεχή χρονιά οργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε η εθελοντική αιμοδοσία της λέσχης, την Παρασκευή 17 Μαΐου 2019, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου.

Η αιμοδοσία πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με το Γ.Ν. Βέροιας και θέλουμε να ευχαριστήσουμε το τμήμα Αιμοδοσίας του Νοσοκομείου Βέροιας, την διευθύντρια της αιμοδοσίας κ. Ευαγγελία Μαγουλά, τον επικεφαλής της κινητής ομάδας αιμοδοσίας κ. Κουπίδη Θεόφιλο, το νοσηλευτικό προσωπικό και όλους τους εθελοντές αιμοδότες που προσήλθαν στο κάλεσμά μας και προσέφεραν αίμα αλλά και όσους αν και προσήλθαν, λόγοι υγείας δεν επέτρεψαν τη συμμετοχή τους. Επίσης ευχαριστούμε το Δήμο Βέροιας για την παραχώρηση των αναγκαίων χώρων του Δημαρχείου για την πραγματοποίηση της αιμοδοσίας.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας παρουσίασε το απόγευμα της 12ης Μαΐου 2019 στις εγκαταστάσεις της το βιβλίο του Γιάννη Αμαραντίδη "Θανατικά Ανάσματα σα σχιόνια τ' Ερζερουμή". Τον συγγραφέα παρουσίασε ο πρόεδρος της λέσχης ενώ το βιβλίο

Συνέχεια στη 2η σελίδα

Σελίδα
4

Η ΛΕΣΧΗ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Σελίδα
6

Πρωτοπόροι οι νεολαίοι της λέσχης

Σελίδα
6

''...Η οδύνη της φρίκης
και η φρίκη της οδύνης...''

Σελίδα
3

Ιστορικές Μορφές
του Ποντιακού Ελληνισμού

Σελίδα
4

Γενοκτονία
και εθνοκάθαρση της μνήμης

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

www.elverias.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Λάμπ. Πορφύρα 1- Πανόραμα Βέροιας
Τηλ.: 2331072060 - Fax: 2331028356
Βέροια - Τ.Κ. 59132
Email: info@elverias.gr

Ιδρυτής
+ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε.Λ.ΒΕΡΟΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΠΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΜΑΡΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΟΥ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΝΕΑ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
ΤΗΛ. 23310 90339 - 90234

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ
Λ. Πορφύρα 1
591 32 - ΒΕΡΟΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ
Κωδικός 1000001

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Λ. ΒΕΡΟΙΑΣ

Λειτουργεί καθημερινά πλην
Παρασκευής και Σαββάτου
από τις 17:00 έως τις 21:00.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

e-pontos.gr
pontostv.gr
verianet.gr
inveria.gr
alexandriamou.gr
24oresimathia.gr
pliroforiodotis.gr
laikoyra.gr
faretra.info
veriamou.blogspot.com
βεροιώτης.gr
alexandreia-gidas.gr
imathia-live.blogspot.com
blogspotanthemia.com
ammosimathia.blogspot.com
idisi-gr.blogspot.gr
arive.gr
efxinospontos.gr

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

02-05-2019

Εκπροσώπηση στην παρουσίαση του ντοκιμαντέρ «Η Μπάντα» του Νίκου Ασλανίδη στην κατάμεστη αίθουσα του «Εκκοκιστηρίου Ιδεών», στη Βέροια

03-05-2019

Συνάντηση νεολαίας της Ε.Λ.Βέροιας στο Πνευματικό Πολιτιστικό Κέντρο στο Πανόραμα.

04-05-2019

Εκπροσώπηση στον ετήσιο χορό του Συλλόγου Ποντίων Αλεξάνδρειας και περιχώρων.

05-05-2019

Εκπροσώπηση στην παράσταση που παρουσίασε το Λύκειο Ελληνίδων Βέροιας στο Χώρο Τεχνών με τίτλο «Όπως κυλάει το νερό τα βήματα να τρέξουν».

11-05-2019

Εκπροσώπηση στο Παρακάθ του Συλλόγου Ποντίων Πλατέος «ΟΙ ΚΟΜΝΗΝΟΙ»

12-05-2019

Παρουσίαση στο Π.Π.Κ. της Λέσχης του βιβλίου του κ. Γιάννη Αμαραντίδη «Θανατικά Ανάσματα σα σχιόνια τ' Ερζερούμη».

16-05 έως 18-5-2019

Περίπτερο ενημέρωσης στην πλατεία δημαρχείου και εγκαίνια έκθεσης με πλούσιο φωτογραφικό και λαογραφικό υλικό.

17-05-2019

Πραγματοποίηση της καθιερωμένης εθελοντικής αιμοδοσίας στο πλαίσιο των εκδηλώσεων Μνήμης 2019.

18-05-2019

Λαμπαδηφορία από την πλατεία Δημαρχείου μέχρι και την πλατεία Καπετανίδη.

Συμμετοχή του χορευτικού τμ. της Ε.Λ.Β. στη συναυλία που πραγματοποιήσε η μπάντα του Πολ. Ναυτικού στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Δήμου για τα 100 χρόνια Μνήμης της Γενοκτονίας.

19-05-2019

Μνημόσυνο για τα 100 χρόνια Μνήμης στον καθεδρικό Ι.Ν.Αγ. Αντωνίου Βέροιας με τη συμμετοχή 24 Ποντιακών Πολιτιστικών Συλλόγων του Νομού Ημαθίας, ενώ τελέσθηκε η επιμνημόσυνη δέηση στην Πλατεία Ν. Καπετανίδη.

Συμμετοχή στις κεντρικές εκδηλώσεις της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος, στη Θεσσαλονίκη.

20-05-2019

Εκπροσώπηση στην εκδήλωση «Δεν ξεχνώ ... για το μέλλον προσπαθώ» που διοργάνωσε το 12ο Νηπιαγωγείο Βέροιας στην Αντωνιάδειο Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών.

23-05-2019

Εκπροσώπηση στην εκδήλωση του Συλλόγου «Ποντιακά Νιάτα» Άνω Ζερβοχωρίου για τα 100 χρόνια από την Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου με καλεσμένο το δημοσιογράφο Νίκο Ασλανίδη και την προβολή του ντοκιμαντέρ Η ΜΠΑΝΤΑ.

25-05-2019

Εκπροσώπηση στην παρουσίαση του βιβλίου «Ο γέρος του Πόντου» του αείμνηστου Ιωάννη Ιντζεβίδη στην κατάμεστη αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου «Χρύσανθος Θεοδωρίδης» στην Πολίχνη.

30-05-2019

Εκπροσώπηση στην εκδήλωση των τμημάτων παραδοσιακών και ποντιακών χορών ενηλίκων, που πραγματοποιήθηκε με αφορμή το κλείσιμο της χορευτικής χρονιάς στο ξενοδοχείο ΛΟΖΙΤΣΙ.

31-05-2019

Παρουσίαση της παράστασης «Η οδύνη της φρίκης και η φρίκη της οδύνης» στο Χώρο Τεχνών Δήμου Βέροιας, με τη συμμετοχή όλων των τμημάτων μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΟΠΟΙΟΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
«ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ» ΣΕ ΕΝΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ
ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ 2331090339
ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΚΑΘΕ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 3€

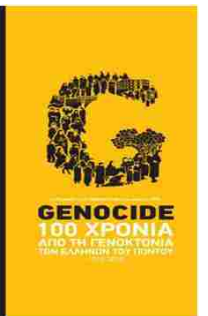
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

16-06-2019

Συμμετοχή της Ε.Λ.Β στο 12ο παιδικό φεστιβάλ ποντιακών χορών του ΣΠΟΣ Κ. Μακεδονίας και Θεσσαλίας που θα πραγματοποιηθεί στην Αλεξάνδρεια στις 16 Ιουνίου 2019.

Οι Πολιτιστικοί Σύλλογοι του Νομού τίμησαν την επέτειο της Γενοκτονίας

Συνέχεια από την 1η σελίδα

- Μ.Ε.Γ.Σ.Ν. Κοπανού «ΜΙΕΖΑ»
- Πολιτιστικός Σύλλογος Λευκαδίων «Τ' ΑΝΘΕΜΙΑ»
- Σύλλογος Ποντίων Μακροχωρίου
- Πολιτιστικός Σύλλογος Κάμπου.
- Πολιτιστικός Σύλλογος Μελίκης & Περιχώρων
- Μορφωτικός Πολιτιστικός Σύλλογος Ν. Νικομήδειας «Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ»
- Σύλλογος Ποντίων Πλατέος «ΟΙ ΚΟΜΝΗΝΟΙ»
- Σύλλογος Παλατισιωτών
- Πολιτιστικός Αθλητικός Σύλλογος Πατρίδας «ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ»
- Μορφωτικός Σύλλογος Ν. Προδρόμου «ΑΚΡΙΤΑΣ»
- Σύλλογος Πολιτισμού και παράδοσης ΤΡΙΠΟΤΑΜΟΥ
- Μορφωτικός Σύλλογος Σταυρού «Η ΠΡΟΟΔΟΣ»
- Πολιτιστικός Φιλαθλητικός Όμιλος Ραχιάς

οι οποίοι αποφασίσαμε

με τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την απόβαση του Μουσταφά Κεμάλ στην Σαμψούντα, για την ολοκλήρωση του τελικού σταδίου της σφαγής των Ελλήνων του Πόντου και τελέσαμε μνημόσυνο από κοινού για τις ψυχές των άταφων σφαγιασθέντων προγόνων μας, αλλά και δώσαμε την υπόσχεση (όρκο) ότι δεν ξεχνάμε και απαιτούμε τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας και την δημόσια αναδρομική συγγνώμη από τους θύτες και τους συνεργάτες τους.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Συνέχεια από την 1η σελίδα

παρουσίασε στο κοινό ο κ. Φώτης Κουτσουπιάς. Ο παρουσιαστής του βιβλίου μας μετέφερε μέσα από τα κείμενα ντοκουμέντα του βιβλίου τον ξεριζωμό των προγόνων μας πριν 100 χρόνια, μετά από άνιση μάχη με την τουρκική θηριωδία, αφήνοντας

αξέχαστες αναμνήσεις από τον αλύτρωτο και αλησμόνητο Πόντο.

Στη συνέχεια μίλησε για το βιβλίο του ο ίδιος συγγραφέας ενώ όσοι παρευρέθησαν συνομίλησαν μαζί του για το βιβλίο αλλά και θέματα της γενοκτονίας. Τόνισε ότι είναι χρέος και ηθική υποχρέωσή μας, προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας που μαρτύρησαν για την πατρίδα και την Ορθοδοξία να καταγράφουμε και παρουσιάζουμε παρόμοια γεγονότα.

Τέλος ο πρόεδρος μας επισήμανε ότι είναι σταυρός μαζί και ευθύνη να υπηρετήσουμε και να αναδείξουμε τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου αλλά και όλων των χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολίας από τους Τούρκους, με τη διεθνή αναγνώριση της από όλους.

Ιστορικές Μορφές του Ποντιακού Ελληνισμού

Καπετανίδης Νικόλαος

Γεννήθηκε στη Ριζούντα της Τραπεζούντας το 1889 και τον κρέμασαν στην Αμάσεια το 1921 με απόφαση των Δικαστηρίων Ανεξαρτησίας, που στήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την καταδίκη σε θάνατο όλων όσων αγωνίζονταν για την Ανεξαρτησία του Πόντου.

Το 1905 ολοκλήρωσε τις Γυμνασιακές του σπουδές στο Φροντιστήριο της Τραπεζούντας και στη συνέχεια προσελήφθη στην Τράπεζα Φωστηροπούλου στην Τραπεζούντα. Ταυτόχρονα ασχολείται με τη δημοσιογραφία και λογοτεχνία και δημοσιεύει χρονογραφημάτά του σε Εφημερίδες και Περιοδικά της Τραπεζούντας με το ψευδώνυμο Σίσυφος.

Την ίδια εποχή ο Φίλων Κτενίδης εκδίδει το Περιοδικό «Επιθεώρησις» στην Τραπεζούντα, όπου εργάζεται και ο Καπετανίδης. Το περιοδικό κυκλοφόρησε σε 24 τεύχη, από τα οποία τα 6 τελευταία τα εξέδωσε ο Καπετανίδης, γιατί ο Φίλων Κτενίδης αναχώρησε για σπουδές στην Αθήνα. Ανάμεσα στο Φίλωνα Κτενίδη και στον Νίκο Καπετανίδη αναπτύχθηκε στενή φιλία, για την οποία ο Κτενίδης γράφει στο τεύχος Μαΐου του 1950 της Ποντιακής Εστίας τα εξής.

«... Όταν έφυγα για σπουδές στην Αθήνα, άφησα τη Διεύθυνση του περιοδικού «ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ», που εξέδιδε από το 1910 - σε ποιόν άλλο στο Νίκο Καπετανίδη. Τα 6 τελευταία τεύχη τα έβγαλε εκείνος, ήσαν τα καλλίτερα από τα 24 της όλης σειράς. Ήταν πολυγραφότατος και μελετηρός όσον ολίγοι. Ενθουσιώδης όσον κανείς...»

Την ίδια περίοδο ο Νίκος Καπετανίδης δημοσιεύει χρονογραφημάτά του και στην Εφημερίδα της Τραπεζούντας «Ο Φάρος της Ανατολής». Το 1917 -18 εξέδωσε την εβδομαδιαία Εφημερίδα της Τραπεζούντας «Σάλπιγξ». Μετά την αποχώρηση των Ρώσων το 1918 από την Τραπεζούντα και την ανακατάληψή της από τους Τούρκους εξέδωσε την Εφημερίδα «Εποχή», από τις στήλες της οποίας φανερά έκανε επίθεση εναντίον της Τουρκίας και προέβαλε την Ανεξαρτησία του Πόντου. Για τις δραστηριότητές αυτές συνελήφθη από τις Τουρκικές Αρχές και με συνοπτικές διαδικασίες καταδικάστηκε στον δι' αγχόνης θάνατο από τα δικαστήρια Ανεξαρτησίας στην Αμάσεια και τον κρέμασαν στις 21 Σεπτεμβρίου του 1921 σε ηλικία 32 χρόνων μαζί με άλλους 68 προύχοντες Έλληνες (δικηγόρους, γιατρούς, καθηγητές, δασκάλους, φαρμακοποιούς, εμπόρους κλπ).

Η προσφορά του Νίκου Καπετανίδη στην Ποντιακή Ιδέα ήταν τεράστια. Η γραφίδα του εμψύχωνε τον Ελληνισμό του Πόντου. Η διακήρυξη του πιστεύω του τον οδήγησε στην κρεμάλα. Ο Νίκος Καπετανίδης ήταν σοσιαλιστής χωρίς όμως να ανήκει σε συγκεκριμένη πολιτική οργάνωση. Αγωνίστηκε σκληρά στην σύντομη ζωή του με πολύ θάρρος για τα Εθνικά ιδανικά και κύρια για τα δίκαια του Ποντιακού Ελληνισμού, τα οποία έβλεπε καθημερινά να ποδοπατούνται βάνανυσα από τους Τούρκους, αλλά και από τους συμμάχους της Ελλάδας. Στα κύρια άρθρα της Εφημερίδας του, τα οποία υπέγραφε με το όνομα του, χτυπούσε τις δολοφονίες και λεηλασίες που

έκαναν οι Τούρκοι. Μερικοί από τους τίτλους των άρθρων του. «Η ύπαιθρος κατασφάζεται», «Ρίξε, καημένη Ρίξε» κλπ. Στις 28 Μαρτίου του 1920, Μεγάλο Σάββατο, έγραφε στην «Εποχή» με τίτλο «Προς υψηλότερα και ωραιότερα» «...Είναι απόψε ο μεγάλος εξιλασμός.' Όλοι μας έχουμε περάσει τον δρόμον της αμαρτίας. Είμεθα οι πεζοπόροι μιας νύχτας αφώτιστης, ταρταρικής. Ενθυμηθείτε τι είδαν τα μάτια μας, χρόνους τώρα, τι έχασαμεν. τι προσφέραμεν, ποίαν δύναμιν ζωής απωλέσαμεν. και ακόμη. Ποίος βλέπει το τέρμα του δρόμου; Θα δώσω μεν ίσως νέας θυσίας ακόμη, ακόμη υπάρχει η σκάλα του κακού. Ποίος γνωρίζει τι κλώθεται εις τον καθένα αύριον ή μεθαύριον, ποιος γνωρίζει ποία αμαρτία και ποιον έγκλημα ακόμα θα χαράξει κόκκινην γραμμήν εις την ζωήν μας...».

Ήταν πραγματικά προφητικά τα γραφτά του, γιατί ήταν η τελευταία Λαμπρή της ζωής του, αφού τον επόμενο χρόνο (1921) συνελήφθη και απαγχονίστηκε. Ο Καπετανίδης ένιωθε τον κλοιό να στενεύει γύρω του, αλλά δεν έκανε πίσω ούτε μια στιγμή. Έγραφε στον Κτενίδη το 1921 «...Νιώθω πως εσύ στο μέτωπο διατρέχεις λιγότερους κινδύνους από εμένα. Να ξέρεις πως δεν στέκεται γερά το κεφάλι στους ώμους μου. Μα αυτό δεν σημαίνει τίποτα ... κοιτάχτε να κάνετε καλά την δουλειά σας και δεν πειράζει αν λείψουν και μερικά κεφάλια.., σαν το δικό μου. Χαλάλι για την ελευθερία της πατρίδας...»

Χαρακτηριστικό του κινδύνου που διέτρεχε ο Καπετανίδης είναι και το περιστατικό που περιγράφει στην «Ποντιακή Εστία», Σεπτέμβρης του 1975, ο αδελφός του Κώστας Καπετανίδης με το ψευδώνυμο Κώστας Μορφίδης και με τίτλο «Ο δήμιος του Πότου Τοπάλ Οσμάν».

«...Με πικρό χαμόγελο δέχτηκε ο Νίκος Καπετανίδης την Παρασκευή 20 Μαρτίου 1920, την ανακοίνωση ότι θα τον επεσκέπτετο στα Γραφεία της «Εποχής» ο Οσμάν Αγάς, που με το ασκέρι του βρισκόταν στην Τραπεζούντα, για να επεκτείνει, ίσως, όπως το επιθυμούσε, και εκεί την απαίσια δράση του. Ως λόγος της επισκέψεως αναφαιρέτο στην ειδοποίηση προς τον Νίκο η επιθυμία του Οσμάν Αγά «να τον δει και να τον γνωρίσει προσωπικά». Ο απαίσιος αυτός σφαγέας των Ελλήνων της Κερασούντος, που ήταν βαρκάρης το επάγγελμα και διορισμένος από τον Κεμάλ δήμαρχος Κερασούντος που κατά τον πλέον φρικτό τρόπο, άγριο και απάνθρωπο, είχε κατακρεουργήσει κυριολεκτικά το άθος της ελληνικής εκείνης πόλεως, την αφρόκρεμα σε μόρφωση, σε πλούτο και σε κοινωνική υπόσταση (δικηγόρους, γιατρούς, φαρμακοποιούς, καθηγητές, κτηματίες, μουσικούς, δασκάλους κλπ) έκανε τώρα την εμφάνιση του στην Τραπεζούντα. Το ασκέρι του, βρομεροί φονιάδες, αποβράσματα της κοινωνίας, αγράμματοι και απαίδευτοι, οπλισμένοι με μάνλιχερ, με περιστροφά και κάθε είδους μαχαίρια είχε σπειρεί τον τρόμο, την καταστροφή και τον όλεθρο πέρα από την Κερασούντα και περνώχωρα της, και στην Ορντού, στην Τρίπολη, Σαμψούντα, Οινόνη, Φάτσα, Έρπα, όπου χωρίς καμία αντίσταση, έσφαζε γυναίκες, παιδιά και γέροντες, ατίμαζε κορίτσια και έκαιε σπίτια.

Ο Νίκος (Καπετανίδης) με μόλις συγκρατούμενη ψυχραιμία, δήλωσε πρόθυμα πως θα τον δεχτεί και τον περιμένει, και γύρισε στους γύρω του και είπε. «Το κεφάλι μου δε στέκεται καλά στους ώμους μου». Εκείνοι τρομοκρατημένοι, του συνέστησαν να φύγει, να πάει στη Σάντα. Ο Νίκος αρνήθηκε.

Κατά τις 3 το απόγευμα της ίδιας ημέρας ήρθε ο Οσμάν Αγάς, περιτοιχισμένος από τα αιμοβόρα «παλικάρια» του, οπλισμένα με κάθε είδους όπλα. Ο Οσμάν αγάς, ο «άνθρωπος» έκασε σε ένα κάθισμα απέναντι από το Γραφείο του Νίκου, πολύ κοντά του και οι υποτακτικοί του πήραν επίκαιρες θέσεις. Δύο στο δωμάτιο, όπου το Γραφείο του Νίκου, ανά ένας στα παράθυρα του Γραφείου, άλλοι στον προθάλαμο, όπου ήταν η διεκπεραίωση της Εφημερίδας, άλλοι στην εσωτερική σκάλα του κτηρίου, γιατί τα γραφεία της «Εποχής» ήταν στον πρώτο όροφο, και 4-5 στάθηκαν στην κεντρική είσοδο κάτω στο πεζοδρόμιο. Έτσι κατέλαβαν το άπαρτο κάστρο. Ο αδελφός του Κώστας, που κρατούσε τη διαχείριση της «Εποχής», παρέμενε στην θέση του, που ήτανε στην παράπλευρη γωνία του Γραφείου του Νίκου. Ο Οσμάν Αγάς καταδέχτηκε να χαιρετήσει τον Νίκο. Κάθισε χωρίς να περιμένει να του υποδείξουνε θέση, και αφού έβαλε το ένα πόδι επάνω στο άλλο και το αριστερό χέρι απλωτά πάνω στο Γραφείο του Νίκου, άρχισε να του ομιλεί σε έντονο ύφος. «Γιατί γράφεις στην εφημερίδα σου εναντίον μου; Εγώ αγαπώ τους Έλληνες πατριώτες (Καρντασλάρ-αδέλφια) και φροντίζω για την ησυχία τους. Τιμωρώ μόνον

«Ο δημοσιογράφος Νίκος Καπετανίδης, εκδότης της τραπεζουντιακής εφημερίδας «Εποχή» δολοφονήθηκε από τους Τούρκους στα ψευδεπίγραφα κεμαλικά Δικαστήρια Ανεξαρτησίας.

Προσπαθώντας να δικαιολογήσει την τουρκική πράξη ο Ταχματζίδης εφηύρε την ανυπόστατη θεωρία ότι «ήταν πράκτορας της ελληνικής κυβέρνησης»

όσους δεν είναι πιστοί στην Οθωμανική πατρίδα.. Η κατάσταση στην Κερασούντα είναι ομαλή. Ποτέ, άλλωστε, δεν ήταν κακή. Λυπούμαι, γιατί μερικοί «γκιαούρ» σπεύδουν πάντα χωρίς καμμία αφορμή να καταγγέλλουν ψέματα στους συμμάχους. «και τα λεγόμενα και τα γραφόμενα, τον ρωτάει ο Νίκος, είναι ψέματα»; « Τα διαλαλούνε και τα γράφουνε. Εγώ γνωρίζω τι γράφουν για μένα τα ελληνικά φύλλα και τα αγγλικά. Ενεργώ πάντοτε υπέρ των εθνικών μας οργανισμών. Είναι καθήκον μου να εργάζομαι υπέρ της πατρίδος μου, για το 'ντοβλέτι'». Στο μεταξύ ένα από τα παλικάρια του τον πλησίασε και του είπε κάτι στο αυτί. Ο Οσμάν αγάς κίνησε το κεφάλι του και συνέχισε τις περιαιτολογίες, με ύφος πολύ πιο μαλακό, και στο τέλος είπε στο Νίκο. «Να δημοσιεύσεις πως οι Τούρκοι και οι «Ουρούμ» (οι Ρωμιοί) της Κερασούντος ζουν πολύ καλά και υπογράφουν πως είμαστε «καρντάς». Να προσέχεις να μη γράφεις ανακριβή γεγονότα στην Εφημερίδα σου». και αμέσως έπειτα σηκώθηκε και έφυγε, αφού του είπε «Θα ξανασυναντηθούμε».

Έτσι έληξε η δημοσιογραφική συνέντευξη με τον Τοπάλ Οσμάν Αγά. Όταν ο δήμιος κατέβηκε τις σκάλες και βγήκε από το κτίριο, ο πάντα πολυσύχναστος εκείνος δρόμος (οδός Ουζούν σοκάκα) ήταν παντέρημος (δίπλα ήτανε τα γραφεία της τράπεζας των αδελφών Τοαϊρίδη). Ψυχή δεν εφαινετο πουθενά. Μόνον αφού φύγανε και οι τελευταίοι άνθρωποι του Τοπάλ Οσμάν, άρχισε να συρρέει ο κόσμος πάνω στα Γραφεία της «Εποχής». Γέμισαν από φίλους, συγγενείς και γείτονες. Τρομοκρατημένοι όλοι ζητούσαν να μάθουν από το Νίκο τι έγινε. Και ο Νίκος γεμάτος συγκίνηση, μα γελαστός σα να μιλούσε για το πιο απλό πράγμα, απαντούσε. «Κι αυτή τη φορά γλίτωσα το κεφάλι μου». Την επόμενη ο Οσμάν αγάς εγκατέλειψε την Τραπεζούντα.

Λίγο αργότερα ο Νίκος Καπετανίδης συνελήφθη από τους Τούρκους, γιατί βρέθηκε στο σπίτι του, όταν ερευνηθήκε, μια επιστολή του Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδη, του μεγάλου εκείνου πατριώτη από τη Μασσαλία, που αγωνιζόταν να ενώσει τους Ελληνοπόντιους στον αγώνα για έναν ανεξάρτητο Πόντο. Κατηγορήθηκε, μαζί με άλλους 68 Ελληνοποντίους πατριώτες, ότι αγωνιζόταν για την ανεξαρτησία του Πόντου. Οι 69 οδηγήθηκαν στο δικαστήριο ανεξαρτησίας της Αμάσειας, όπου ο Καπετανίδης για άλλη μια φορά έδειξε τη γενναιότητα της ψυχής του. Όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου του απηύθυνε την κατηγορία ότι αγωνιζόταν για την ανεξαρτησία του Πόντου, ο Καπετανίδης σηκώθηκε και συμπλήρωσε «Οχι μόνον για την ανεξαρτησία, αλλά και για την ένωση του με την Ελλάδα.» Την επόμενη οδηγήθηκε στην αγχόνη και η τελευταία του φράση ήταν: «Ζήτω η Ελλάς».

Α-Θ-Α-Ν-Α-Τ-Ο-Σ

Γενοκτονία και εθνοκάθαρση της μνήμης

Σοφία του Μάραντη Χωρίον Λαραχανή του νομού Τραπεζούντας

Στον μαχαλά του Αγιάνη της Λαραχανής του νομού Τραπεζούντας, ζούσε η Σοφία, 19 χρονών το 1923. Το χωριό μου είναι πάνω στον αρχαίο δρόμο από Τραπεζούντα για Αργυρούπολη – Ερζερούμ – Περσία.

Από τον μαχαλά μου βλέπω τα караβάνια των ανθρώπων που ξεριζώνονται από τις περιοχές Αργυρούπολη, Κρύμνη, Ίμερα, Μούζενα, να περπατούν σαν τα ράκη, μέρα – νύχτα. Είναι 15 Αυγούστου του 1923, οι καμπάνες των δύο εκκλησιών μας χτυπούν, όλοι στον μαχαλά είμαστε ξύπνιοι, έτοιμοι για τον δρόμο για την Σουμελά που είναι στο δικό μας βουνό, τον Κώχολο (από όπου οι μύριοι του Ξενοφώντα είπαν το «θάλαττα – θάλαττα»).

Οι καμπάνες όμως χτυπούν πένθιμα λες και έγινε σεισμός, μετά χτυπούν δυνατά σαν σε προσκλητήριο. Ο τρόμος φωλιάζει στις ψυχές μας, ο πατέρας μου, Γιώργος τρέχει στο κέντρο του χωριού, 700 μέτρα από τον μαχαλά μας. Περνά η ώρα και ο πατέρας μου αργεί. Ο μεγάλος αδερφός, Ιωάννης, στην Κωνσταντινούπολη, άγνωστη η τύχη του, είναι μόνο η νύφη με τα τρία παιδιά, ο Χαράλαμπος στην εξορία, στο Ερζερούμ, το Νταχάου των Ποντίων, μόνο η γυναίκα του και τα τρία παιδιά του είναι εδώ. Ο μικρός, ο Λαμπριανός, στα αντάρτικα, άγνωστη και αυτουνού η τύχη, η μεγαλύτερη αδερφή είναι παντρεμένη σε άλλο σπίτι, η μάνα μου η Ανατολή, η γιαγιά, ο παππούς είμαστε σύνολο 14 ψυχές και λείπουν τα τρία αδέρφια. Να ο πατέρας έρχεται με σκυμμένο το κεφάλι. Τα νέα είναι άσχημα, σε μια εβδομάδα πρέπει να φύγουμε από το χωριό για Τραπεζούντα. Μια εβδομάδα παθών, όπως του Χριστού. Τα αδέρφια μας πού να είναι; Το σπίτι μας πού θα το αφήσουμε; Τα ζωντανά; Το χωριό μου; Την Παναγία μας; Την πατρίδα; Όλα αυτά τα χρώματα είναι γεμάτα με κόκκαλα ηρώων και αδερφών. Τα αφήσαμε και ομάδες – ομάδες φεύγομε. Τα ζώα τα διώξαμε στα βουνά και εμείς ξεριζωμένοι για τον δρόμο της προσφυγιάς. Δεν είμαστε μόνο πρόσφυγες, είμαστε ξεριζωμένοι.

Στον δρόμο από το χωριό ως την Τραπεζούντα χιλιάδες νεκροί, είναι αυτοί που ήρθαν από το Καρς, το Ερζερούμ, οι εξόριστοι. Ο αδερφός μου όμως δεν ήρθε και εμείς φεύγομε. Στην Τραπεζούντα τα σπίτια των πολιτιανών που έφυγαν νωρίτερα είναι γεμάτα, γέμισαν με αυτούς που ήρθαν νωρίτερα από εμάς. Τα αρχοντικά τα πήραν οι Τούρκοι. Εμείς πάμε στο λαμπρό λιμάνι της Τραπεζούντας, την Δαφνούντα (το όνομα το πήρε από τον Δαφνοπόταμο που ξεκινά από το χωριό μου)

Εδώ πεθαίνουν ο παππούς Κωστής και η γιαγιά Σοφία. Νεκροί κάθε πρωί δεκάδες, λίγο αργότερα εκατοντάδες, τα πλοία λίγα, άλλα για την Αθήνα για τους πλούσιους, άλλα για την Θεσσαλονίκη, για τους λιγότερο πλούσιους, και άλλα για την Πόλη για τους φτωχούς, όπως εμείς και άλλοι πιο φτωχοί. Δούλευαν για να βγάλουν τα εισιτήριά τους. Εάν δεν έχεις τα εισιτήρια, θα πεθάνεις στο λιμάνι τον χειμώνα που έρχεται. Σε τρεις μήνες η τρέλα της συνθήκης της Λωζάνης πρέπει να πραγματοποιηθεί. Αρχές Σεπτεμβρίου μπαίνομε στο πλοίο, η αδερφή μου έμεινε πίσω με τον άντρα της, την χάνω από τότε.

Μετά από 20 μέρες στο πλοίο είμαστε στη Σελιμιέ, στα παράλια της Μικράς Ασίας, απέναντι από την Αγία Σοφία, στην Πόλη. Ένα μεγάλο πάρκο με κατάληξη το λιμάνι. Εκατοντάδες χιλιάδες

ξεριζωμένοι από όλη την καθ' ημάς Ανατολή. Εάν κάποιος φύγει δίπλα από τον άλλον χάθηκε. Ήδη έχουν πεθάνει τα τρία από τα έξι ανίψια επάνω στο πλοίο, τα ρίξαμε στην θάλασσα, όπως έκαναν όλοι. Η μάνα είναι βαριά άρρωστη, οι νύφες, βαλαντωμένες, δεν θέλουν να συνεχίσουν. Στους δύο μήνες που φύγαμε πέθαναν όλες και τα παιδιά. Στην Σελιμιέ τα κάρτα μεταφέρουν νεκρούς κατά δεκάδες.

Μπαίνομε στο πλοίο για την Ελλάδα, αρχικά για Δεδεγάτση, Αλεξανδρούπολη και μετά στη Θεσσαλονίκη, το Καραμπουρνού. Εκεί φτάσαμε εγώ και ο πατέρας μου, αυτός άρρωστος βαριά και εγώ με κοιλιακό τύφο.

Ο πατέρας μου πεθαίνει λίγο αργότερα στην Καλαμαριά. Προτού τα πρώτα χρόνια βρίσκομαι στην Οινόη Καστοριάς, μόνη χωρίς πατέρα, μάνα, αδέρφια, νύφες, ανίψια, είμαι βαριά άρρωστη, με προσέχει μια χωριανή, η Ελένη. Εκεί αφήνει την ψυχή της, την Άνοιξη του 1924, είχε προλάβει να βάλει στον Ερυθρό Σταυρό, στην αναζήτηση, τα αδέρφια της και την αδερφή της. Τον χειμώνα του 1924 έρχεται στην Οινόη ο αδερφός της Χαράλαμπος από την εξορία που ήταν στο

Ερζερούμ και το Καρς με το τελευταίο πλοίο (όνομα Καβάλα) με τους φυλακισμένους, τους εξόριστους και τα ορφανά. Δεν πρόλαβε την αδερφή του, την έθαψαν πίσω από το ιερό της εκκλησίας. Η άλλη του αδερφή πεθαίνει στην Σκήτη Κοζάνης. Δεν πρόλαβε να την δει (δεν είχε παιδιά). Ο Χαράλαμπος τους αποχαιρέτισε όλους για την εξορία στις 20 Δεκεμβρίου του 1920. Έκτοτε, όλα τα μέλη της οικογένειάς του δεν βρέθηκαν. Τον Γιάννη τον σκότωσαν έξω από την Τραπεζούντα, ο Λαμπριανός χάθηκε στα αντάρτικα, ο Χαράλαμπος ξαναπαντρεύτηκε και έκανε οικογένεια. Εάν αυτό δεν είναι γενοκτονία τότε τι είναι γενοκτονία; Ο Χαράλαμπος ήταν τυχερός, έχει απογόνους. Υπάρχουν χιλιάδες οικογένειες που χάθηκαν όλα τα μέλη.

Λαφρήν να εν το χώμαν ντο σκεπάζιατς (σκεπάζει).

Δημοσιεύθηκε στην ΟΔΟ στις 24 Δεκεμβρίου 2015, αρ. φύλλον 817

''Τιμής Ένεκεν'' στον Γιάννη Αμαραντίδη

Η ΛΕΣΧΗ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Την Κυριακή 19 Μαΐου 2019 έγινε η 3η ετήσια συνάντηση που διοργανώνει το Vespa Club Βέροιας με την επωνυμία «VESPOMAZOX».

Ο καλός καιρός βοήθησε για να καταφθάσουν από διάφορες περιοχές της Μακεδονίας πάνω από 100 φίλοι της Λέσχης και ιδιοκτήτες Vespa και να πλημμυρίσουν την πόλη της Βέροιας με την πολύχρωμη πορεία τους στους κεντρικούς δρόμους της.

Η φετινή «VESPOMAZOX» που διοργανώθηκε στην πλατεία Ωρολογίου την Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου στήριξε η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας με παρουσία του προέδρου της και με ομάδα μελών της ενώ πραγματοποιήθηκε ομιλία από τον πρώην πρόεδρο της Λέσχης κ. Αλέξανδρο Τσαχουρίδη ο οποίος αναφέρθηκε στα οδυνηρά γεγονότα της Γενοκτονίας αλλά και στο συνεχή αγώνα για δικαίωση και διεθνή αναγνώριση της Γενοκτονίας.

Γράφει ο Νίκος Τουμπουλίδης

Προβατόσχημος λύκος... η σημερινή Τουρκία

Τι είναι τελικά η σημερινή Τουρκία που συνεχώς εμπλέκεται σε πολλά μέτωπα, προσπαθώντας να διαμορφώνει θέσεις ανάλογα με το που ``φουσά ο άνεμος`` και με καχύποτο λεονταρισμό. Μετά από ένα αιώνα από τη γενοκτονία των χριστιανικών πληθυσμών, άραγε άλλαξε κάτι σε αυτή τη χώρα. Κάποια πραγματικά γεγονότα μας οδηγούν να κάνουμε κάποιες διαπιστώσεις, ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό.

- Οι συγκρούσεις των τουρκικών δυνάμεων ασφαλείας και των Κούρδων του ΡΚΚ συνεχίζονται , μέσα στο έδαφος της Τουρκίας, κάτι που μπορούσε να είχε αποφευχθεί, εάν ο κ. Ταγίπ Ερντογάν είχε δείξει θέληση για εξεύρεση λύσεως στο πρόβλημα με ειρηνικό τρόπο, το 2013. Τότε είχε ξεκινήσει συνομιλίες με τον φυλακισμένο ηγέτη του ΡΚΚ, Öcalan, οι οποίες διεκόπησαν το 2015, οπότε και ξανάρχισαν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις κατά των Κούρδων.

- Οι συνεχιζόμενες διώξεις Γκιουλενιστών, μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου του 2016, με την κατηγορία ότι ανήκουν στην τρομοκρατική οργάνωση FETO (Fethullah Gulen Terrorist Organisation). Μέχρι και το τέλος του περασμένου Ιουνίου, υπολογίζεται ότι συνολικά 132.000 άνθρωποι έχουν απολυθεί ή απομακρυνθεί από τις θέσεις τους στο δημόσιο, ενώ πάνω από 47.000 έχουν φυλακισθεί. Εξ' αυτών, περίπου 20.000, είναι οι διωχθέντες από τις Ένοπλες Δυνάμεις και την Αστυνομία.

- Η συνεχιζόμενη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης που επιτρέπει στο καθεστώς εκτός των άλλων, να διώκει δημοσιογράφους και ΜΜΕ που εκφράζονται κατά της πορείας της Τουρκίας. Μετά το πραξικόπημα, η κυβέρνηση έκλεισε 28 τηλεοπτικά κανάλια, 36 ραδιοφωνικούς σταθμούς και 66 εφημερίδες, ενώ προσήγαγε εκατοντάδες δημοσιογράφους στην δικαιοσύνη.

- Η οριακή επικράτηση του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα της 16ης Απριλίου, που απομακρύνει ακόμη περισσότερο την Τουρκία από την Ευρώπη καθόσον, η νίκη επιτεύχθη εν πολλοίς χάρις στην επιθετική ρητορική κατά της Ευρώπης. Αυτή η πρακτική παραμένει νωπή τόσο στις ηγεσίες όσο και στην κοινή γνώμη της Ολλανδίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας.

- Η συνεχής ανάμειξη του σουλτάνου σε όλες της ετυμηγορίες του λαού και καθοδηγώντας ή και εκβιάζοντας τη δικαιοσύνη αλλάζει ακόμη και εκλογικά αποτελέσματα.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και πολλές άλλες πραγματικές καταστάσεις που διαδραματίζονται σήμερα στην γείτονα χώρα αλλά δεν έχει πλέον κάποιο νόημα αφού εύκολα διαπιστώσαμε ότι ο Ρ.Τ.Ερντογάν είναι απομεινάρι του Μουσταφά Κεμάλ η ίσως του Ταλαάτ Πασά και πιθανόν του Τοπάλ Όσμάν αφού σαν τουρκική κυβέρνηση αρνείται ότι έχει σκοτώσει έστω και έναν Χριστιανό και αντίθετα ισχυρίζεται ότι απλά τους μετακίνησε !!! Και έτσι ένας άνδρας που έχει σκοτώσει εκατομμύρια θεωρείται ήρωας στον ίδιο κόσμο όπου αυτός που έχει σκοτώσει έναν θεωρείται εγκληματίας.

Σε τι διαφέρει λοιπόν σήμερα η Τουρκία σε σχέση με τη συμπεριφορά της πριν 100 χρόνια, αφού ο Κεμάλ μπορεί να έσωσε την Τουρκία από την καταστροφή, αλλά είναι ακόμα ένοχος για τα χειρότερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας ενώ στα μάτια των Τούρκων είναι ο πιο "οπλαχνικός από όλους".

Η Τουρκία διατηρεί ως τώρα μια επίσημη πολιτική άρνησης, την οποία αποκαλούν "μέτρα εθνικής ασφάλειας". Ισχυρίζονται ότι το ολοκαύτωμα ήταν "μια μετακίνηση ανθρώπων από πολεμικές ζώνες" και "μια συνένπεια του πολέμου με την Τσαρική Ρωσία". Και όλα αυτά παρά τους τόμους των Γερμανικών, Αγγλικών και Αμερικανικών ντοκουμέντων που μαρτυρούν την εκ των προτέρων σχεδιασμό και εκτέλεση του ολοκαυτώματος από τους Οθωμανούς και τους κεμαλιστές Τούρκους.

Η Τουρκία εξακολουθεί να αρνείται και συνεχίζει να επαινεί τον αρχιτέκτονα αυτού του ολοκαυτώματος, Μουσταφά Κεμάλ αλλά και σήμερα με τα δημοψηφίσματα και την ανοχή επιβραβεύει τον νέο σουλτάνο της ``Φτάνει πια !!!

Με την ελπίδα ότι όταν ο κόσμος ``θα ανοίξει τα μάτια του και τα αυτιά του `` ασκώντας τη δέουσα πίεση ώστε η τουρκική κυβέρνηση να αναγκασθεί να παραδεχθεί ότι είναι υπεύθυνη για τα εκατομμύρια χριστιανών νεκρών και τα συνεχιζόμενα λάθη της γείτονος, ευελπιστούμε στη Διεθνή Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων Ποντίων αλλά και όλων των χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολίας από την Τουρκία, ως ελάχιστο φόρο τιμής, μνήμης και χρέους προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας.

Αυτοί είναι οι υπεύθυνοι της Γενοκτονίας των Ελλήνων Πόντου

Κεμάλ Ατατούρκ

Μέσα στο τουρκικό κοινοβούλιο το 1924

Οι πασάδες διέπραξαν απερίγραπτα εγκλήματα, που δεν μπορεί να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Εγκαθίδρυσαν ένα τυραννικό καθεστώς, οργάνωσαν εκτοπίσεις και σφαγές, έκαψαν με πετρέλαιο βρέφη που ακόμα θήλαζαν, βίασαν γυναίκες και μικρά κορίτσια μπροστά στα μάτια των γονιών τους, προβαίνοντας σε κάθε είδους ωμότητα. Επιβίβασαν σε πλοία χιλιάδες αθώους και τους πέταξαν στη θάλασσα. Οδήγησαν γυναίκες σε οικους ανοχής. Γεγονότα που δεν έχουν προηγούμενο στην ιστορία οποιουδήποτε λαού.

Ιάκωβος Φαντιδης

Όταν είχανε πόλεμο οι Ρώσοι με την Τουρκία, σηκώθηκε πρώτα το Καρς και όταν κατέβηκε ο πόλεμος στα δικά μας μέρη, δε μας άφησε τίποτα. Οι Τούρκοι κατάστρεψαν τα σπαρτά και όλα και φύγανε. Αναγκαστήκαμε και φύγαμε το 1917. Κατεβήκαμε στη Σαμψούντα, καθίσαμε εκεί 3 – 4 χρόνια. Η Σαμψούντα ήταν μεγάλη πόλη. Ήτανε μεγάλη φτωχοράνα. Μετά μάζεψαν οι Τούρκοι τους άντρες από κει – εγώ ήμουν ακόμα μωρό. 20 με 21 Μαΐου περικύκλωσαν οι Τούρκοι τα εργοστάσια, μάζεψαν τους άντρες και πήγαν τους μισούς σε ένα χωριό, το Καβακλί, και τους σκότωσαν. Τους άλλους μισούς τους σκότωσαν κοντά σ' ένα πανδοχείο που το 'λεγαν Τσουμπούς. Μείναμε εγώ και η μάνα μου με τη μικρή μου αδερφή. Ήρθε διαταγή, μας σήκωσαν κι εμάς να πάμε στο χωριό μας. Δε μας πήγαν τελικά στο χωριό. Μας πήγαν σ' ένα άλλο μέρος που το λέγανε Μιτζιλίκ και από κει μας γύρισαν από χωριό σε χωριό. Εμείς με τη μάνα μου είχαμε πενήντα χρυσές λίρες. Μ' αυτές αγорάσαμε βόδια, κάρο και θα σπέρναμε τα χωράφια. Δεν προλάβαμε να κάνουμε τίποτα και ήρθε νέα διαταγή για εξορία. Από τη Σαμψούντα με τα πόδια στη Μαλάτια, το Χαρπούτ, το Ντιαρμπακίρ. Πέντε έξι μήνες περπατούσαμε. Από κει, όταν έγινε η ανταλλαγή, μας έφεραν στην Ελλάδα. Ο πατέρας μου ήταν στη σφαγή του Τ σ ο υ μ π ο ύ ς , α λ λ ά γ λ ι τ ω σ ε . Ε κ ε ί σκοτώθηκαν δύο δικοί μας νοματαίοι αλλά ο πατέρας μου γλίτωσε ανάμεσα στους σκοτωμένους τυχαία. Δεν τον πήρε καμία σφαίρα και γλίτωσε.

Σοφία Πουτακίδου

Ήμουν μικρό μωρό. Περίπου 3 με 4 χρονών. Όταν γεννήθηκα εγώ, ο πατέρας μου ο Χρήστος πήγε στρατιώτης στον τουρκικό στρατό. Τότε η θητεία ήταν 3 χρόνια. Ύστερα αγρίεψαν οι Τούρκοι και έγινε το κακό και καταστράφηκε η Σμύρνη. Ο πατέρας μου είπε σε δύο παιδιά που ήταν μαζί του στο στρατό: «Παιδιά, μπήκαν οι Τούρκοι να μας σκοτώσουν. Πάμε να φύγουμε». Και φύγανε προς τη θάλασσα. Εκεί βρήκαν ένα καράβι που ήταν αγκυροβολημένο στη μέση της θάλασσας, ανέβηκαν κρυφά και κρύφτηκαν χωρίς να τους δουν. Το πλοίο τους πήγε σε μια άλλη πόλη. Γύρεψε ο πατέρας μου την οικογένειά του, αλλά ο παπιπούς μου μας είχε πάρει και φύγαμε. Ερήμωσαν όλα τα χωριά. Του είπαν τον πατέρα μου: «Χρήστο, ο πεθερός σου πήγε σε άλλη πόλη». Και πάλι μια νύχτα ανέβηκαν κρυφά –γιατί ήτανε φαντάροι και δεν είχανε λεφτά– σ' ένα πλοίο, πήγανε σε μια άλλη πόλη και ο πατέρας μου μας βρήκε εκεί. Ύστερα περάσαμε απ' τη Σμύρνη και είδαμε ότι οι Τούρκοι σκοτώσανε, κάψανε, ρημάζανε, όλη την πόλη. Ο πατέρας μου μου έλεγε ότι ένα μικρό μουλαράκι κολυμπούσε μέσα στο αίμα. Εκεί σκοτώθηκε και ο αδερφός της μάνας μου. Ήταν κι εκείνος φαντάρος σαν τον πατέρα μου. Άλλα δε θυμάμαι, γιατί ήμουνα μικρή.

Γιώργος Λαπαρίδης, εξόριστος στο Ερζερούμ

«Ετον ς' σα 1916 τση χρονιάς. Οι Ρουσάντ' επαίραν την Ζάβεραν και εμάς το' αγούρ'ς οι Τουρκάντ' εποίκαν εμάς εξορίαν σ' σο Ερζερούμ. Χειμωγός καιρός, μέσασμαν Καλανταρί και κρύος πάγος. Τα λιθάρια κατέσπαναν ας σο πάγον και εμείς άχαροι επορπάναμεν ξυπόλ'τοι και μισοφορεμέν'. Όποιος εφόρνεν τσιαρούχια έτον καλότυχος. Και οίτια επορπάναμε οι τσιανταρμάδες εντούναν με τα κοντάκια του τυφεκι και ερουζ'νανε μας απέσ' σο ποτάμ', ς' συν Κάνιν, και εβρέχουμες καλά καλά. Εγίνουμες λουλούστο ας σο νερόν. Και επεκεί εβγάλλ'νανέ μας ας σο ποτάμ' και εποπράτ'ναμε. Τα βρεγμένα τα λώματα εμούν επάγωναν απάν'εμούν και εποίαναν' «κρατο-κρουτο» τα κροσταλίδια και τα παγούρια.

Πόσ' νομάτ' επέμ'ναν ς' σα στράτας, πόσ' νομάτ' έπαθαν ας σο κρύον, πόσ' νομάτ' επέθαναν ας σο λιμόν, είνας θεός εξέρ! Τα ταπούρ' εμούν δηλ. η ομάδα εμούν έτον 120 νομάτ' ας ση Ζάβεραν και 45 νομάτ' εκλώσταμ οπίο'...».

Μαρτυρίες Αυστριακών και Γερμανών

Σε έγγραφο του αυστριακού υπουργού Εξωτερικών προς το Βερολίνο το 1916 αναφέρονται τα εξής:«Η πολιτική των Τούρκων είναι μέσω μιας γενικευμένης καταδίωξης του ελληνικού στοιχείου, να εξοντώσει τους Έλληνες ως εχθρούς του Κράτους, όπως πριν τους Αρμένιους. Οι Τούρκοι εφαρμόζουν τακτική εκτόπισης των πληθυσμών, δίχως διάκριση και δυνατότητα επιβίωσης, απ' τις ακτές στο εσωτερικό της χώρας, ώστε οι εκτοπιζόμενοι να είναι

εκτεθειμένοι στην αθλιότητα και τον θάνατο από πείνα. Τα εγκαταλειπόμενα σπίτια των εξοριζομένων λεηλατούνται από τα τούρκικα τάγματα τιμωρίας ή καίονται και καταστρέφονται. Και όλα τα άλλα μέτρα τα οποία εις τους διωγμούς των Αρμενίων ευρίσκοντο εις ημερησίαν διάταξιν, επαναλαμβάνονται τώρα εναντίον των Ελλήνων».

Σε προξενικό αυστριακό έγγραφο που συντάχθηκε στις 13 Ιανουαρίου 1917 και φέρει τον τίτλο «Σύλληψη και εκτόπιση Ελλήνων» διαβάζουμε:«Το κτύπημα που σχεδιαζόταν εδώ και πολύ καιρό κατά των ντόπιων Ελλήνων εκτελέστηκε στις 9 αυτού του μηνός... Την ίδια μέρα έγινε στρατιωτική κατοχή των χωριών Αϊλάσκιοί και Κατίκιοί της Σαμψούντας. Τους τρεις έως τέσσερεις χιλιάδες κατοίκους τους κάλεσαν να συγκεντρωθούν τη νύχτα με την πρόφαση ότι θα τους μιλήσει δήθεν ο μουτσαρίφης και τους πήγαν βίαια στο εσωτερικό της χώρας, χωρίς να τους επιτρέψουν να παραλάβουν μαζί τους τρόφιμα και ρούχα. Με το σκληρό χειμώνα που επικρατεί τώρα, την έλλειψη καταλυμάτων και τροφίμων, πολλούς από τους δυστυχείς αυτούς περιμένει σύντομα ο θάνατος».

Ο Αυστριακός πρόξενος στην Αμισό Κβιατόφσκι σε έγγραφο του 1918 αναφέρει:

«Όπως επανειλημένως ετόνισα, θεωρώ τον εκτοπισμόν των Ελλήνων της ποντιακής παραλίας εν τω πλασιώ της εκτελέσεως του προγράμματος των Νεοτούρκων, το οποίον επιδώκει την εξασθένησιν του Χριστιανικού στοιχείου ως μίαν καταστροφήν μεγίστης απηχίσεως, ήτις θα έχη εις την Ευρώπην ζωηρότερον αντίκτυπον από τας αγριότητας εναντίον των Αρμενίων».

Εξ άλλου του είχε ειπωθεί από ανώτερους Τούρκους ότι: «Τελικά πρέπει να κάνουμε με τους Έλληνες ό,τι κάναμε με τους Αρμένιους... Πρέπει με τους Έλληνες, τώρα να τελειώνουμε».

Ο Αυστριακός πρέσβης Παλαβιντσινί αναφέρει τον Ιανουάριο του 1918:

«Είναι σαφές ότι οι εκτοπισμοί του ελληνικού στοιχείου δεν υπαγορεύονται ουδαμώς από στρατιωτικούς λόγους και επιδιώκουν κακώς εννοουμένους πολιτικούς σκοπούς». Ο πρόξενος Κβιατόφσκι σε μια μυστική του αναφορά: «Όσο κι αν κρίνει κανείς δριμύτατα τη μακρά σειρά εκτρόπων εκ μέρους του ελληνικού στοιχείου, δεν επιτρέπεται ωστόσο να μη σκεφτεί κανείς το μεγάλο αριθμό αθώων, τη συχνή καταπίεση των Ελλήνων, ιδιαίτερα του αγροτικού πληθυσμού, τη βουλημία των Τούρκων για την πλούσια ελληνική περιουσία, καθώς και την πίεση του ρεύματος του παντουρκισμού που επιδώκει την παραγκώνιση κάθε χριστιανικής επιρροής».

Η ελληνική πρεσβεία της Πετρούπολης

«...Την 15ην Απριλίου οι κάτοικοι των 16 χωριών της περιοχής Βαζελώνος, περιφέρειας Τραπεζούντας, άπαντες Έλληνες, λαβόντες διαταγήν των τουρκικών στρατιωτικών αρχών να φύγωσιν εις το εσωτερικόν της Αργυρουπόλεως και φοβηθέντες μη έμελλον καθ'οδόν να σφαγώσιν, καθ'ον τρόπον ειδον σφαγέντας τους Αρμενίους, εγκατέλειπον τας κατοικίας των και εισήλθον εις τα δάση, ελπίζοντες να σωθώσι εκ ταχείας τινός προελάσεως του ρωσικού στρατού. Εκ τούτων, εις 6.000 ανερχομένων, 650 κατέφυγον εις την μονήν Βαζελώνος, εις ην προϋπήρχον και άλλοι 1.500 εκ Τραπεζούντος πρόσφυγες, 1.200 εισήλθον εις εν μέγα σπήλαιον του χωρίου «Κουνάκα» και οι λοιποί διεσκορπίσθησαν εις τα ανά δάση σπήλαια και τας διαφόρους κρύπτας. Άπασαι αι οικίαι των χωριών τούτων εληλατήθησαν και αι περιουσίαι διηρπάγησαν υπό του τουρκικού στρατού. Οι εν τω σπηλαίω της Κουνάκας κρυβέντες, αναγκασθέντες εκ της πείνης, μετά συνθηκολόγησιν, παρεδόθησαν. Εκ τούτων 26 γυναίκες και νεάνιδες ίνα αποφύγωσιν την ατίμωσιν έρριψαν εαυτάς εις τινα ποταμόν κείμενον παρά το χωρίον Γέφυρα και παρά τας προσπάθειας των άλλων, προς σωτηρίαν των, επνίγησαν...».

Ο Αυστριακός πρέσβης της Κωνσταντινουπόλεως Pallavicini σε αναφορά στην Βιέννη

«11 Δεκεμβρίου 1916. Ληλατήθηκαν 5 ελληνικά χωριά και κατόπιν κήκαν. Οι κάτοικοι εκτοπίστηκαν. 12 Δεκεμβρίου 1916. Στα περίχωρα της πόλης καίγονται χωριά. 14 Δεκεμβρίου 1916. Ολόκληρα χωριά καίγονται μαζί με τα σχολεία και τις εκκλησίες. 17 Δεκεμβρίου 1916. Στην περιφέρεια Σαμψούντας έκαψαν 11 χωριά. Η λεηλασία συνεχίζεται. Οι χωρικοί κακοποιούνται. 31 Δεκεμβρίου 1916. 18 περίπου χωριά κήκαν εξ ολοκλήρου. 15 εν μέρει. 60 γυναίκες περίπου βιάστηκαν. Εληλάτησαν ακόμη και εκκλησίες».

Κορυφώθηκαν την Κυριακή 19 Μαΐου 2019 οι εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Συνέχεια από την 1η σελίδα

ενημέρωσης στην πλατεία δημαρχείου ενώ πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια έκθεσης με πλούσιο φωτογραφικό και λαογραφικό υλικό που παρέμεινε στο χώρο μέχρι το μεσημέρι του Σαββάτου 18 Μαΐου 2019.

Την Παρασκευή 17 Μαΐου 2019 και από ώρα 08.00 π.μ. – 13.00 μ.μ. στον πρώτο όροφο του Δημαρχείου πραγματοποιήθηκε αιμοδοσία σε συνεργασία με το Γ. Ν. Βέροιας και σύνθημα « δώσε αίμα χάρισε ζωή».

Το Σάββατο 18 Μαΐου 2019 πραγματοποιήθηκε λαμπαδηφορία. Οι λαμπαδηφόροι ξεκίνησαν από την πλατεία δημαρχείου και πεζοί έφτασαν μέχρι την κατάμεστη με κόσμο πλατεία Ρακτιβάν (Ρολόι). Το πέρασμά τους μέσα από το πλήθος με τις αναμμένες δάδες τους, σηματοδότησε την έναρξη της προγραμματισμένης συναυλίας με την μπάντα του Πολεμικού Ναυτικού.

Η φημισμένη μπάντα επισκέφθηκε την πόλη μας στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Δήμου για τα 100 χρόνια Μνήμης της Γενοκτονίας και έδωσε μια ξεχωριστή συναυλία με αφιέρωμα στην ποντιακή μουσική. Η συναυλία έκλεισε με τον Πυρρίχιο χορό από τους χορευτές της Ευξείνου Λέσχης. Οι λαμπαδηφόροι μετά το πέρας της συναυλίας μετέβησαν στην πλατεία Καπετανίδη, όπου ακολούθησε αγρυπνία και παρακάθ', όχι με μουσική και τραγούδια, αλλά με αναφορές και δρώμενα από τις αλησμόνητες πατρίδες, μιλώντας στην ποντιακή διάλεκτο.

Την Κυριακή 19 Μαΐου 2019 το πρωί πραγματοποιήθηκε μνημόσυνο στον καθεδρικό Ι. Ν. Αγ. Αντωνίου Βέροιας με τη συμμετοχή 24 Ποντιακών Πολιτιστικών Συλλόγων του Νομού Ημαθίας. Στις 11.30 π.μ. τελέστηκε η επιμνημόσυνη δέηση στην Πλατεία Ν. Καπετανίδη.

Όλοι μαζί δώσαμε την υπόσχεση ότι δεν ξεχνάμε και απαιτούμε τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας και την δημόσια αναδρομική συγγνώμη από τους θύτες και τους συνεργάτες τους.

Πρωτοπόροι οι νεολαίοι της λέσχης

Το βράδυ της Παρασκευής 3 Μαΐου 2019, για άλλη μια φορά πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Πολιτιστικό Κέντρο της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας με μεγάλη επιτυχία η εκδήλωση- παρακάθ του τμήματος νεολαίας της Λέσχης.

Η πρωτοβουλία αυτή του Τμήματος Νεολαίας είχε σαν σκοπό τη συνάντηση των μελών της Λέσχης και την αναβίωση των παρακαθιών της Πατρίδας, όπου χορός και τραγούδι ήταν κυρίαρχα.

Μεγάλη χαρά και ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η παρουσία παλαιότερων μελών μας, αλλά και φίλων από όλη την Ελλάδα. Στην εκδήλωση τιμήθηκαν για την προσφορά τους στον ποντιακό χώρο και ιδιαίτερα στο τραγούδι ο Θόδωρος Βεροιώτης, μέσω της μητέρας του, στον οποίο ευχόμαστε καλή ανάρρωση και τον περιμένουμε πάλι κοντά μας.

Ευχαριστούμε όλους εσάς που με την παρουσία σας τιμήσατε την προσπάθειά μας και ταξιδέψατε μαζί μας στις αλησμόνητες πατρίδες με ήχους και διστίχα που τραγούδησαν οι καλλιτέχνες και τα παιδιά της λέσχης μέχρι το πρωί, δίνοντάς μας δύναμη να συνεχίσουμε στους δρόμους που χάραξαν οι προηγούμενες γενιές.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΕΥΞΕΙΝΟ ΠΟΝΤΟ 11 ΗΜΕΡΕΣ από 27-07 (ΑΝΤΙ 26/7) έως 06-08-2019 (ΑΝΤΙ 5/8)

- 1η ΗΜΕΡΑ: ΒΕΡΟΙΑ-ΚΩΝ/ΠΟΛΗ (620 ΧΛΜ)
- 2η ΗΜΕΡΑ: ΚΩΝ/ΠΟΛΗ-ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΗ (400 ΧΛΜ)
- 3η ΗΜΕΡΑ: ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΗ-ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ (490 ΧΛΜ)
- 4η ΗΜΕΡΑ: ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ-ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ (330 ΧΛΜ)
- 5η ΗΜΕΡΑ: ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ (50 ΧΛΜ)
- 6η ΗΜΕΡΑ: ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ
- 7η ΗΜΕΡΑ: ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ (50 ΧΛΜ)
- 8η ΗΜΕΡΑ: ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ-ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ-ΖΑΡΑ-ΣΕΒΑΣΤΕΙΑ (460 ΧΛΜ)
- 9η ΗΜΕΡΑ: ΣΕΒΑΣΤΕΙΑ-ΤΟΚΑΤΗ-ΑΜΑΣΕΙΑ (225 ΧΛΜ)
- 10η ΗΜΕΡΑ: ΑΜΑΣΕΙΑ-ΚΩΝ/ΠΟΛΗ (685 ΧΛΜ)
- 11η ΗΜΕΡΑ: ΚΩΝ/ΠΟΛΗ-ΒΕΡΟΙΑ (620 ΧΛΜ)

ΤΙΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ: 750 ευρώ

Τηλ. επικοινωνίας Ευξείνου Λέσχης 2331072060

Κυριακή με Πέμπτη 17.00 έως 21.00

Υπεύθυνος κ. Φωτιάδης Φιλοκτήμων τηλ. 6942701788

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

- 1) Μεταφορά-μετακινήσεις με υπερυψωμένα λεωφορεία
- 2) Τις 10 διανυκτερεύσεις σε επιλεγμένα ξενοδοχεία 3 και 4 αστέρων.
- 3) Τα 10 προγεύματα και 7 δείπνα.
- 4) Αρχηγό-ξεναγό.
- 5) Ξεναγήσεις, περιηγήσεις που αναφέρονται στο πρόγραμμα.
- 6) Ασφάλεια αστικής ευθύνης.

ΔΕΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Εισόδους μουσείων και αρχαιολογικών χώρων, διασκεδάσεις, ποτά, φιλοδωρήματα και ότι αναφέρεται στο πρόγραμμα ως προαιρετικό.

Όροι συμμετοχής:

Τα άτομα που συμμετέχουν στην εκδρομή αποτελούν ένα γκρουπ και σαν γκρουπ θα συμμετέχουν στο προκαθορισμένο πρόγραμμα. Θα υπάρχει ο υπεύθυνος εκδρομής που θα ενημερώνεται για τυχόν προβλήματα. Για οποιαδήποτε προβλήματα θα ενημερώνεται ο υπεύθυνος της εκδρομής. Κανένας από τους συμμετέχοντες δεν μπορεί να απαιτήσει αλλαγή του προγράμματος εκτός από τον υπεύθυνο εκδρομής που θα συντονίζει τις ενέργειες του γκρουπ και οφείλουν οι συμμετέχοντες να ακολουθούν τις αποφάσεις του αρχηγού αποστολής. Οι ενδιαφερόμενοι θα καταγραφούν σε λίστα κατά προτεραιότητα ενδιαφέροντος και οι πρώτοι 50 θα ταξιδεύουν στον Πόντο. Προκαταβολή 300€ μέχρι 30/4/2019 και εξόφληση μέχρι 15/7/2019. Οι προκαταβολές δεν επιστρέφονται.

Όλες οι λεπτομέρειες της εκδρομής στο τεύχος 229, μηνός Μαρτίου 2019

ΟΛΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΛΟΓΩ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΑΝΕΥΡΕΣΗΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ

"...Η οδύνη της φρίκης και η φρίκη της οδύνης..."

Συνεχίζοντας τις εκδηλώσεις μνήμης η συλλογική προσπάθεια των τμημάτων της λέσχης μας μετέφερε την Παρασκευή 31 Μαΐου 2019 στον αλύτρωτο Πόντο όπου οι πρόγονοι μας μετά από άνιση μάχη με την τουρκική θηριωδία, άφησαν την πατρίδα τους αλλά πήραν μαζί τους χιλιάδες αναμνήσεις από τα ιερά χώματα του Πόντου.

Η επωδός του θρήνου της Τραπεζούντας "Πάρθεν η Ρωμανία" μας λέει "Η Ρωμανία κι' αν επέρασεν, ανθεί και φέρει κι' άλλο" που έγινε πράξη με τη συγκεκριμένη παράσταση όπου παιδιά 3ης, 4ης και 5ης γενιάς μας μετέφεραν νοερά στις ρίζες μας, για να αποδώσουμε το οφειλόμενο φόρο τιμής στους προγόνους μας.

Η παράσταση έκανε μια ιστορική διαδρομή στους αγώνες επιβίωσης των Ελλήνων του Πόντου απέναντι στον τουρκικό εθνικισμό και συγκλόνισε τους θεατές, που γέμισαν ασφυκτικά το Χώρο Τεχνών (σημειώνεται ότι εξαντλήθηκαν τα εισιτήρια από τις 10 Μαΐου), με τις καταπληκτικές και εύστοχες επιλογές και παρουσιάσεις των κειμένων και των δρώμενων, από όλους τους συντελεστές της.

Πριν την παράσταση τιμήθηκε ο Βασίλης - Γιάννης Γιαϊλαλί σε ένδειξη μνήμης και τιμής των αδικοχαμένων παππούδων μας αλλά και για αγώνες του για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Τουρκία.

Το μήνυμα ότι είναι σταυρός και ευθύνη να υπηρετήσουμε και να αναδείξουμε τη γενοκτονία των παππούδων μας αλλά και όλων των χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολίας με τη Διεθνοποίηση και τη Διεθνή Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου από την Τουρκία πέρασε στις καρδιές όλων όσων παρευρέθησαν και πλέον ήρθε η ώρα που όλοι μαζί ενώμενοι θα πορευτούμε γιατί οι υψηλές ιδέες και οι αξίες που μας ενώνουν είναι ποτισμένες με αγώνες και αίμα.

